వానకారు కోయిల

- మన్నెం శారద

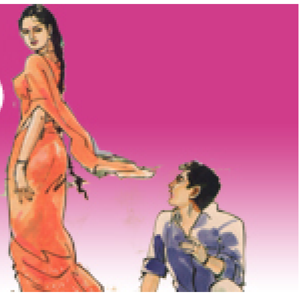

(గత సంచిక తరువాయి)

అనంత్ శంకర్ మాటలకి ఆశ్చర్యంగా చూసాడు.

"నిజం చెప్పు నువ్వు చూసావా?" అన్నాడు బెదిరిస్తున్నట్లు.

"నిజం సార్. మేడమెట్లమీద నిలబడి కిటికీలోంచి చూసాను" అన్నాడు శంకర్ అరచేతిని తలమీద పెట్టుకుని ప్రమాణం చేస్తున్నట్లు.

అనంత్ వాసవివైపు చూసాడు.

వాసవి ముఖంలో ఏ భావమూ గోచరించలేదతనికి.

"మీకు తెలుసో లేదో ఒకప్పుడు ఈ రౌడీ వెధవగురించే. ముత్తు మీ చేతుల్లో చావుదెబ్బలు తిన్నది. దీన్ని బట్టి యితని గురించి ముత్తుకి బాగా తెలుసుంటుంది. ఇట్లాంటి దుర్మార్గుడి పట్ల సార్ ఎందుకు ఔదార్యం చూపుతున్నారో నాకు అర్ధం కావట్లేదు. పైగా వాడు చెబుతున్న దాన్ని బట్టి అతనికి సార్ వేలకొద్దీ డబ్బు యిచ్చినట్లర్ధమవుతోంది. వాడికి డబ్బివ్వాల్సిన అవసరం" అంటూ ఆగాడు అనంత్.

వాసవి కనురెప్పలెత్తి అతనివేపు చూసి "ఉంది అనంత్" అంది నెమ్మదిగా.

వాసవి జవాబుకి అనంత్‌తోపాటు, శంకర్ కూడా విస్తుపోయినట్లు చూసాడు.

"ఆ రౌడీ... ఆ దుర్మార్గుడు ఎవరోకాదు. అతను స్వయంగా జగదీష్ అన్న. అందుకే అతనేం అడిగితే అది చేసి అతని చేతిలో ఎంత అడిగితే అంత డబ్బు వుంచడం. తమ్ముడిగా అతనికి తప్పదు. అందుకే ఈ కొంత బంధుత్వం పురస్కరించుకుని నిన్న నాకు జరిగిన అవమానాన్ని మరచిపోయి నేను మీకు క్షమాపణ చెప్పుకోటానికి వచ్చాను" అంది వాసవి.

ఆమె మాటల్లో ప్రస్ఫుటమౌతోన్న బాధ అర్ధమయింది అనంత్‌కి. ఆమె చెప్పిన విషయం అతనికి దిగ్భ్రమ కలిగించింది.

"అతను.. అతను.. సార్‌కి అన్నగారా? నేను నమ్మలేక పోతున్నాను" అన్నాడు ఎలాగో.

వాసవి నిస్పృహగా నవ్వి లేచి నిలబడింది.

"కొన్ని నిజాలు నమ్మశక్యంగా వుండవు మరి" అంది రెండడుగులు వేసి.

ఆమె వెళ్తోంటే అనంత్ "సారీ" అన్నాడు గొణుగుతున్నట్లు.

వాసవి మాట్లాడకుండా ముందుకు నడిచింది.

ఇంకా ఆశ్చర్యంనుంచి కోలుకోని చూపులతో ఆమెని వెంబడించాడు శంకర్.

19

ఆ సాయంత్రం వాసవి జగన్నాధరావుగార్ని చూసేందుకు హాస్పిటల్‌కి బయలుదేరింది. శంకర్ కూడా బయలుదేరాడు.

"సాయంత్రం బహుశ నేను రావడానికి కుదరదు. అనంత్‌ని తీసుకుని వెళ్ళి చూసిరా. ఆయన ఎప్పుడెప్పుడు ఇంటికి వచ్చేయాలా అని చూస్తున్నారు. డాక్టరు మరోవారం వుండమంటున్నారు" అన్నాడు జగదీష్.

వాసవి సరేనంటూ తలవూపింది.

జగదీష్ సాక్స్ తొడుక్కుంటూ అన్నాడు.

"ఈ పనుల్లో పడి మరచేపోయాను. అనంత్‌కి సారీ చెప్పనేలేదు. శంకర్‌ని పిలిచి అనంత్‌ని రమ్మన్నట్లుగా చెప్పమను" అన్నాడు జగదీష్ నొచ్చుకున్నట్లుగా.

వాసవి చిరునవ్వు నవ్వి "ఆ అవసరంలేదులెండి" అంది

"ఎందుకని?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు జగదీష్

"ఆ పని నేనే చేసాను" అంది వాసవి.

జగదీష్ ఆమెవేపు విస్మయంగా చూసాడు.

అతని కళ్ళలో ద్యోతకమవుతోన్న సంతోషాన్ని గమనించి తలవంచుకుంది వాసవి.

"అరె నువ్వు చెప్పేవా క్షమాపణ. మధ్యలో నీ తప్పేముందని నా మూలంగా నువ్వూ ఇన్సల్టు చెయ్యబడ్డావు. ఇదంతా నావల్ల జరిగింది. నేనే ఆ పని చేసేవాణ్ణిగదూ" అన్నాడు నొచ్చుకున్నట్లు.

వాసవి పెదవులు విడకుండా నవ్వింది.

"మన ఇద్దరిలో ఎవరు చెబితే ఏముంది? ఇది మన ఇంటి విషయం. మనకి కావల్సిన వాళ్ళవల్ల మనకి బాధ కలిగినా దాన్ని పెద్దగా పట్టించుకోవాల్సిన అవసరంలేదు. బయట వారి దగ్గర పరువు పోకుండా చూసుకోవాల్సిన బాధ్యత వుంది మనకు. అందుకే ఆ పని నేను చేసాను" అంది వాసవి మెల్లిగా.

జగదీష్ భార్యవైపు విస్మయంగా చూసి బూటులేసు ముడివేసి లేచి నిలబడి ఆమె దగ్గరిగా వచ్చాడు.

అతను ఆమె రెండు భుజాలమీదా చేతులు వేసి ఆత్మీయంగా నొక్కి పట్టి "వసూ" అన్నాడు ప్రేమగా.

వాసవి తల యెత్తలేదు.

"నీ ఆలోచనాశక్తికి ఆశ్చర్యపోతున్నాను. నీలాంటి తెలివైన భార్యని పొందినందుకు సంతోషిస్తున్నాను ఏది? ఇందాక ఏమన్నావ్? మన ఇద్దరిలో ఎవరు చెప్పినా ఒకటేనన్నావు కదూ అంటే మన యిద్దరం ఒకటేనని కదూ" అన్నాడు గుసగుసగా.

వాసవి శరీరం అతని స్పర్శకి, ఆమె మనసు అతని మాటలకి సిగ్గుతో, కంపనతో ముడుచుకుపోతోంది.

ఏదో తెలియని ఉద్వేగంతో ఆమె గుండె వేగంగా కదులుతోంది.

జగదీష్ ఆమె ప్రక్కన కూర్చున్నాడు చాలా దగ్గరగా, ఆమెని అంటిపెట్టుకున్నట్లు.

అతను ఆమె కుడిచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని బుగ్గకి తాకించుకుంటూ "కాని నీకు తెలుసు మనమధ్య మానసిక దూరం తరుగుతున్నా మనం ఇంకా చాలా దూరంగానే మిగిలిపోయేమని. ఎందుకో మనకా వూహ ఒచ్చినప్పుడల్లా ఏదో దుష్టశక్తి మనల్ని దూరంగా నెట్టేస్తున్నది. నిజంగా అది దుష్టశక్తే నా అనుమానం నిజమని నాకనిపిస్తూనే వుంది" అన్నాడు జగదీష్.

అతని గొంతులో ప్రతిధ్వనిస్తోన్న బాధని చూసి ఆశ్చర్యపోయింది వాసవి.

ఆమె కళ్ళు విశాలమయ్యాయి.

అతనివేపు విస్మయంగా చూస్తూ "దుష్టశక్తా? మనల్ని విడదీస్తోందా? ఏమిటది?" అంది.

"చెబితే నువ్వు నవ్వుతావు. నమ్మవు కాని అది ముమ్మాటికి నిజం. అది నాకు మాత్రమే తెలిసిన నిజం" అన్నాడు జగదీష్ ఆవేశంగా.

ఆమె చెయ్యి అతని చేతిలో నలిగిపోతోంది.

వరండాలో పొడిదగ్గు విని వాసవి వులిక్కిపడ్డట్టు చూసింది.

"మే అయ్ కమిన్ సర్"

అనంత్ గొంతు అది.వాసవి కంగారుగా తన చేతిని అతని చేతిలోనుండి లాక్కోబోయింది.

జగదీష్ వదలలేదు.

అతనింకా ఈలోకంలోకి రానట్లు "కాని ఆ డెవిల్ మనల్నేం చెయ్యలేదు. మనం ఎన్నిటికీ దూరం కాము" అంటున్నాడు ఆవేశంగా.

వాసవి కంగారుగా "అనంత్! మీ సెక్రటరీ" అంది.

జగదీష్ స్పృహలోకి వచ్చినట్లు ఆమె చెయ్యి వదిలేసాడు. వాసవి దూరంగా జరిగి కూర్చుంది.

జగదీష్ గుమ్మంవైపు చూసాడు.

కర్టెన్ అవతల బూటుకాళ్ళు.

"కమిన్" అన్నాడతను మామూలుగా అవ్వడానికి ప్రయత్నిస్తూ. అనంత లోనికి వచ్చి విష్ చేసాడు.

జగదీష్ తల పంకిస్తూ అతనివేపు ప్రశ్నార్ధకంగా చూసాడు. అనంత్ కొన్ని ఫైల్సు అతని ముందుంచాడు.

జగదీష్ ఆ ఫైల్సు తెరచి గబగబా సంతకాలు చేసి అతని ముందుకి త్రోస్తూ "సాయంత్రం మేడంని హాస్పిటల్‌కి తీసుకెళ్ళండి. నాకు రావడానికి కుదరదు" అన్నాడు.

అనంత్ "ఓ.కె సార్" అన్నాడు ఫైల్సు తిరిగి తీసుకుంటూ.

వాసవి వాళ్ళిద్దరి మాటల మీద ఆసక్తి లేనట్లు ఎటో చూస్తూ కూర్చుంది.

అనంత్ వెళ్ళిపోగానే జగదీష్ లేచి నిలబడుతూ "ముత్తుకెలా వుంది? క్రొత్త వంటమనిషి చూడమని చెప్పాను. బహుశా ఒకటి రెండు రోజుల్లో రావచ్చు" అన్నాడు.

"ఎందుకు, ముత్తుకి తగ్గిపోయింది. ఈరోజు వంటకూడా చేస్తున్నది" అంది వాసవి.

జగదీష్ నవ్వి "నువ్వు చాలా మారిపోయావు ముత్తంటే సరిపడని నువ్వు ఆమె పట్ల చాలా జాలి చూపిస్తున్నావు. బహుశ ముత్తుకి జబ్బు చేయడం దాని అదృష్టం అనుకుంటాను" అన్నాడు.

వాసవి అతనికేసి అదోలా చూసింది.ఇంత మంచి వ్యక్తిని తను అనుక్షణం తీరని అనుమానాలతో దూరంగా వుంచడం ఎంత పొరబాటో ఆమెకి అర్ధమవ్వసాగింది.

"ఏమిటి, ఆలోచిస్తున్నావు?"

వాసవి తత్తరపాటుగా చూసి "ఏం, లేదు" అంది.

జగదీష్ నవ్వాడు.

ఆ వెంటనే వాచీ చూసుకుంటూ "వస్తాను. ఇప్పటికే లేటయింది బై" అన్నాడు.

వాసవి గబగబా అతనితోపాటు నాలుగడుగులేసి "ఏమండీ" అంది.

జగదీష్ వెను తిరిగి చూసాడు.

వాసవి మాటలు రానట్లు నిలబడిపోయింది.

"ఏమయినా కావాలా?" జగదీష్ అనునయంగా.

వాసవి ఎలా చెప్పాలో తెలియనట్లు నిలబడిపోయింది.

జగదీష్ దగ్గరగా వచ్చి "నా దగ్గర యింకా నీకు భయమా?" అన్నాడు ప్రేమగా.

వాసవి కాస్త ధైర్యం వచ్చినట్లు చూసి "నిన్న - నిన్న" అంది తడబడుతున్నట్లుగా.

"నిన్న ఏం జరిగింది?"

"అదే నిన్న నేను మీ పట్ల. చాలా అనుచితంగా ప్రవర్తించాను. అందుకు క్షమించండి"

ఆమె మాటలకి జగదీష్ నవ్వేసాడు.

ఆమె సిగ్గుగా తల దించుకుంది.

అతని చేతులు ఆమె భుజాల్ని పెనవేసుకున్నాయి.

"మన మధ్య క్షమాపణలు దేనికి? అదేం విచిత్రమోగాని మన దాంపత్య జీవితం కొరకడాలతోను, కొట్టడాలతోనే ప్రారంభమవుతోంది" అన్నాడు.

అతని మాటలకి వాసవి ముఖం సిగ్గుతో ఎర్రబడింది.తల యింకా భూమిలోకి కృంగిపోయింది. భూమికి అభిముఖంగా వున్న ఆమె చుబుకాన్ని పట్టుకుని తలయెత్తి ఆమె కన్నుల్లోకి చూసి చిలిపిగా నవ్వాడు జగదీష్.

వాసవి కన్నుల్లో నీరు చిప్పిల్లింది.

"అరె! నువ్విది యింత సీరియస్‌గా తీసుకుంటున్నావా? నిన్నసలు ఏం విడ్డూరం జరిగిందని?" అన్నాడు జగదీష్ ఆమె కళ్ళను తన కర్చీఫుతో వత్తుతూ.

"మీరు నన్నూరడించడానికి విడ్డూరం కాదని చెప్పినా నాకు తెలుసు. నేను నిన్న డెవిల్‌లా ప్రవర్తించాను" అంది వాసవి గద్గదంగా.

జగదీష్ నవ్వుతూ "నన్ను కొట్టడం పెద్ద నేరంలా పరిగణిస్తున్నావా? ఇది చాలా కామన్ థింగ్. ఎప్పుడో ద్వాపర యుగంలోనే సత్యభామ కృష్ణుణ్ణి తన్నింది. ఆ సంగతి అలావుంచినా నీకో రహస్యం చెప్పనా? బయట కాలరెత్తుకుని, మీసాలు దువ్వుకుంటూ ఫోజులుకొట్టే చాలామంది మగవాళ్ళు యింట్లో పెళ్ళాం చేత తన్నులు తినే మహానుభావులే కాబట్టి ఆ సంగతి మరచిపో" అన్నాడు బుగ్గమీద చిటికేసి.

వాసవి అతనికేసి విచిత్రంగా చూసింది.

జగదీష్ నవ్వుతూ చెయ్యివూపి పోర్టికోలో వున్న కారెక్కి స్టార్టు చేసి వెళ్తుంటే అలాగే చూస్తూ నిలబడిపోయింది వాసవి.

హాస్పిటల్ నుండి తిరిగి వస్తూనే హుషారుగా ఉంది వాసవి. తండ్రి మరో నాలుగయిదు రోజుల్లో యింటికి వచ్చేస్తాడనే విషయం ఆమెకు ఆనందాన్ని కలిగిస్తోంది.

ఆమె సన్నగా ఏవో హిందీపాట హమ్ చేస్తూ డ్రస్ మార్చుకుంది. చెవులకున్న హేంగింగ్స్ తీసి డ్రస్సింగ్ టేబుల్ పొరుగులో పడేస్తుంటే తళుక్కున మెరిసిందొక రాయి.

వాసవి అటువేపు చూసింది.

మధ్యలో నీలం చుట్టూ రవ్వలు పొదిగిన ముక్కుపుడక అది. వాసవికి గుర్తొచ్చింది. ఆ రోజు తోటలో తాము మామిడిచెట్టు నరికినప్పుడు దొరికింది.

వాసవి జ్ఞాపకాల గాలానికి తటాలున తగులుకుందొక జ్ఞాపకం.

అవును ముత్తు ఆ రోజు చూస్తున్న ఫోటోలో అమ్మాయి పెట్టుకున్నది అదే ముక్కుపుడక.

"ఆ అమ్మాయి నీ కూతురా?" అంటే ఏదో తమిళంలో గొణిగింది ముత్తు.

ముత్తు కూతురికి ఇంత ఖరీదైన ముక్కుపుడకా?

వాసవి ఆలోచిస్తూ బాల్కనీలో కొచ్చింది.

అప్పుడే సరిగ్గా శంకర్ పైకొచ్చి "అమ్మగారూ ముత్తు మిమ్మల్ని ఏం కూర చెయ్యమంటారో కనుక్కోమంటోంది" అన్నాడు.

"ఏదో ఒకటి చెయ్యమను. దానికి ఈ రోజేగా తగ్గింది. ఎక్కువ అలసిపోవద్దని చెప్పు" అంది.

"సరేనండి" అంటూ శంకర్ రెండు మెట్లు దిగాడు.

"శంకర్" వాసవి వెనక్కి పిలిచింది.

"ఏంటండీ" అంటూ ఆగాడు వాడు.

"ముత్తు గదిలో దాని తలగడ కింద ఒక కాలిపోయిన ఫోటో వుంది తీసుకురారా" అంది వాసవి.

"ముత్తుని అడగమంటారా?" సందేహంగా అడిగాడు శంకర్.

"అక్కర్లేదు అది పనిలో వుందిగా నువ్వు తీసుకురా నీకో తమాషా చూపిస్తాను" అంది వాసవి వుత్సాహంగా.

శంకర్ సరేనంటూ పరిగెత్తాడు.

వాసవి బాల్కనీ పక్క రాధామాధవీయం తీగలు సరిచేస్తూ నిలబడింది. తెల్లగా విరబూసి మరునాటికి ఎర్రబడే ఆ పూగుత్తులని తమాషాగా చూస్తుంది వాసవి.

సన్నని పరిమళం వాటినుండి వీస్తూ నాసికా పుటాల్ని సున్నితంగా స్పర్శిస్తోంది.

దూరంగా పడమటి వైపు అస్తమిస్తోన్న సూర్యకాంతికి తోటలేని పశ్చిమ భాగం రాగరంజితమయ్యింది.

చూస్తుండగానే ఆ ఎరుపు నలుపుగా మారి నాలుగువేపులా చీకటి తెరలు దిగుతున్నాయి.

ముత్తు మెల్లిగా పై కొచ్చింది.

వాసవి ముత్తువేపు ప్రశ్నార్థకంగా చూసింది.

"శంకర్ చెప్పలేదా?" అంది వాసవి.

వాసవి అనుమానంగా చూసింది.

"వాణ్ణి పంపించి అరగంట దాటింది. ఏంచేస్తున్నట్లు?" ఆమె విసుక్కుంటూ మెట్లు దిగింది.

ముత్తు అర్థంకాక వాసవి వేపు చూస్తూ ఆమెని అనుసరించింది.

వాసవి తను వున్న రేకు షెడ్డుల వైపు వెళ్ళడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది ముత్తుకి.

ఆసక్తిగా ఆమె వెంట నడిచింది ముత్తు.

వాసవి లోపలి దృశ్యం చూసి నివ్వెరపోయింది.

శంకర్ మోకాళ్ళ మీద తలపెట్టుకుని వెక్కెక్కి ఏడుస్తుండటం ఆమెకు ఎనలేని ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది.

గబుక్కున వాడి దగ్గరకెళ్ళి వాణ్ణి భుజాలు పట్టుకు కుదిపింది.

"శంకర్ ఏం జరిగింది? ఎందుకలా ఏడుస్తున్నావు?" అంది కంగారుగా. శంకర్ తలయెత్తలేదు.

వాసవి బ్రతిమిలాడే కొలది వాడి దుఃఖం వెల్లువై పొంగుతోంది. వాసవి నిస్పృహగా కొంతసేపు వాడి పక్కనే కూర్చుండిపోయింది.

ముత్తు ఆశ్చర్యంగా వాళ్ళిద్దరినీ మార్చి మార్చి చూస్తోంది.

మరికొన్ని నిముషాలకి శంకర్‌లో దుఃఖ ఉద్వేగం కాస్త తగ్గింది. వాడు తలయెత్తి వాసవి వైపు చూసాడు మెల్లిగా.

వాసవి వాడి ముఖంలోకి చూసింది ఆదుర్దాగా.

వాడి పెద్ద పెద్ద కళ్ళు ఎర్రమందారాల్లా వున్నాయి. బుగ్గలన్నీ కన్నీళ్ళతో తడిసి ఉబ్బిపోయాయి.

"శంకర్, ఏం జరిగిందిరా? అంది వాసవి తిరిగి.

శంకర్ జవాబు చెప్పకుండా వళ్ళో ఫోటోకేసి చూసాడు.

వాసవి కూడా అటు చూసింది.

వాసవికి కొద్దిగా అర్థమయింది. వాడి దుఃఖానికి కారణం ఆ ఫోటోయేనని.

వాసవి ఆఫోటోని చేతిలోకి తీసుకుంది.

ముత్తు ఫోటోని ఆ యిద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూస్తోంది. ఆమె ముఖంలో ప్రస్ఫుటమవుతున్న ఆందోళన, కంగారు వాసవిగాని, శంకర్‌గానీ గమనించే స్థితిలో లేరు.

పొగచూరిన ఆ ఫోటో చిరిగిపోయిన ఆ ఫోటో శంకర్‌లో ఎలాంటి కలవరాన్ని లేపగలిగిందో అంతుబట్టలేదు వాసవికి.

"ఫోటో తీసుకురార అంటే అది చూసి ఏడ్వటమెందుకురా?" అంది వాసవి మళ్ళీ. ఈసారి ఆమె గొంతులో విసుగే ఎక్కువ చోటు చేసుకుంది.

"ఆ ఫోటోలో అమ్మాయిని చూస్తే మా అక్క జ్ఞాపకం వచ్చింది" అన్నాడు తలదించుకుని బొంగురుగా.

వాసవి ఆ అమ్మాయిని పరీక్షగా చూసింది.

విశాలంగా చూసిందల్లా నిజమని నమ్మే అమాయకపు కళ్ళు తనకి తెలిసిన నిజాన్ని కూడా బయటపెట్టడానికి ధైర్యం చాలని లక్కపిడతలాంటి నోరు ఆ ముక్కు వాసవి ఆలోచనగా అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయింది.

"మీ అక్క యిలాగే వుండేదా?" అడిగింది వాసవి ఆశ్చర్యంగా.

వాడు అవునన్నట్లుగా తల ఊపాడు. వాసవి వాడిని ఊరడిస్తున్నట్లుగా వాడి భుజమ్మీద చెయ్యేసింది.

ఆ వెంటనే వాసవి చూపు ముత్తువేపు తిరిగింది.

ఆమె ఫోటో వున్న తన చేతిని ముత్తువేపు చాచింది.ఆ వెంటనే "ఈ ఫోటో ఎవరిది?" అంది. ముత్తు మాట్లాడలేనట్లు చూసింది.

దాని శరీరం సన్నగా వణకటం గమనించి వాసవికి అనుమానం వేసింది.

"నీకేం భయంలేదు చెప్పు" అంది వాసవి అనునయంగా.

శంకర్ నిర్లిప్తంగా వాళ్ళిద్దరి వేపే చూస్తున్నాడు.

ముత్తుకి వాసవి అడుగుతున్నది అర్థమవుతున్నదో లేదో తెలియని అయోమయపు స్థితిలా రాయిలా నిలబడింది. వాసవి చిరాగ్గా శంకర్ వేపు తిరిగి నువ్వడగరా.

"ఈ ఫోటోలో వున్నది ఎవరు?" అంటూ వచ్చీరాని తమిళాన్ని గుణించుకుని అడిగాడు శంకర్. వాడి కంఠస్వరం యింకా దుఃఖాతిశయంతో వణుకుతోంది.

ముత్తు శంకర్ వేపు చూసి మెల్లిగా "పెరియమ్మ" అంది.

"అంటే?" అంది వాసవి చిరాగ్గా.

ముత్తు అసహాయంగా చూసింది."

"అంటే పెద్దమ్మగారని" అన్నాడు శంకర్ తనకి అర్థమయింది చెబుతూ.

"ఏ పెద్దమ్మరా? పేదరాశి పెద్దమ్మా? దరిద్రగొట్టు పెద్దమ్మా?" అంది వాసవి కోపంగా.

శంకర్ వాసవివైపు అప్రసన్నంగా చూసాడు.

ముత్తుకి వాసవి మాటలు అర్థంకాలేదు.

"అంటే?" అంది వాసవి మళ్ళీ.

"నాకు సరిగ్గా తెలియదు" అన్నాడు శంకర్ నిస్పృహగా.

"సరే ఈ ఫోటో మంచి సమస్య సృష్టించింది. నేను ఈ ఫోటోని ఎందుకు తెమ్మన్నానో తెలుసా? మనకొకసారి మామిడిచెట్టు త్రవ్వుతోంటే చిన్న ముక్కుపుడక దొరికింది. ఆ ముక్కుపుడక ఈ ఫోటోలో అమ్మాయి పెట్టుకున్నది ఒకటే. ఈ రోజు డ్రెస్సింగ్ టేబుల్‌లో అది కనిపించింది. నీకు ఆ తమాషా చూపిద్దామని తెమ్మన్నాను. నా కారణంగా నీకు మనస్తాపం కలిగినందుకు బాధ పడుతున్నాను. పద వెళ్దాం" వాసవి శంకర్‌ని భుజం పట్టుకుని లేవదీసింది.

వాడు చొక్కాతో ముఖం తుడుచుకుంటూ ఆమెని అనుసరించాడు.

ముత్తు వాళ్ళిద్దరి వేపూ చూస్తూ వెనుకే బయటకి నడిచింది.

ఆమె చూపులు వెళ్తోన్న వాసవి ఎడం చేతిలో వున్న ఫోటో మీద నిలిచింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments